

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iudicii vniuersitatis Et Cleri Coloniensis, aduersus
calumnias Philippi Melanthonis, Martini Buceri,
Oldendorpij, & eorum asseclarum, defensio**

Billick, Eberhard

Parisiis, 1545

Errores Bvceri De concupiscentia reliqua in baptizatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29474

sacramentis, si eiusmodi gentiles impij homines, cum sanctis in regno Dei viuunt: Quid hic scriptor & concionator aliud credere potest de fide & religione Christiana, quam quod sit cuiuslibet alij religioni similis, & quod quilibet in Ethnicismo ex doctrina philosophorum in sua religione & fide saluari possit?

Et quanti habeat Zvinglium, quamq; velit doctrinam eius videri minimè suspectam, etiam quod ad articulum originalis peccati attinet (de quo tamen is pessimè & haereticissimè sensit) videre est in memorato Comentario in caput quintum, ad Romanos.

Interim is qui tam præclare de Ethnicis sentit, ne virginem quidem matrem à peccato Originali, & horrenda illa rebellione, & cæteris effectis eius (quæ in infantibus iam recens natis, cõtra omnem veritatem exaggerat & cõfingit) eximendam putat.

Scio vix paucis fieri credibile, Bucerũ de peccato Originali reliquiis, post baptismum manẽtibus, tam insanas, atq; horrendas hæreses tueri, quam in præcedentibus sermone magnoq; studio oppugnauerim, confutauerimq; Idcirco subiiciam paucis & eas quas idem ille D. Gropperus Scholasticus annotauit, & è scriptis Buceri posterioribus tumultuariè congescit: visum tamen fuit à superfluis annotationibus abstinere, quibus liber frustra turgescit, cum sint omnia prius abundè satis, & luculenter confutata. Tantum in hoc, vt cognoscas Lector candide, me non luctari cum laruis, sed ingentia mōstra persequi.

ERRORES BUCERI DE
concupiscentia reliqua in baptizatis.

Te manere in renatis malũ deprauatæ naturæ, vt etiam si nulla vel actionis vel consensus nostri iniquitas adiiceretur, tamen hoc tam graue esse, vt vel ob hoc vnum condemnationem mereamur, nisi non imputaretur.

Quod renatis ratione huius mali bonæ voluntati Dei, verè aduersentur, & ob id iniqui, prauis, & ipsi Deo inimici, verèque perditis & condemnatis sint, iurèque eos abiici & condemnari

P iij Nimi-

Palam abrogat baptismum & spiritum regenerantem suam in. Contra illud Coloss. In ipso completo cõstitare oia per sangu-

nem crucis
 19. Et vos
 cum essetis
 aliquando
 alienati &
 inimici e-
 su, nunc re-
 conciliauit
 in corpore
 carnis suae
 per mortem,
 ut exhibe-
 ret vos san-
 ctos & im-
 maculatos
 & irrepre-
 hensibiles
 coram ipso.

Nimirum quod in ipsis sit malum damnationis meritorium, nisi id eis post baptismum non imputaretur per Christum: Christum enim remanentem huius mali reatum à baptismo continua non imputatione dissoluere. Quod alibi sic explicat: Quamquam venati est hoc malum displiceant Deo, & sint odio condemnationeque digni; Deus tamen diligit eos propter Christum. Confiteri proinde se hanc concupiscentiam seu contra Deum rebellionem, semper quidem in iniquitatem, ita etiam peccatum esse quod iniustum & odibilem Deo hominem reddat, faciatque Deo displicere illos quibus inest, nec tamen condemnet, quia non imputetur, nec alienos à regno re- dat, quia Christi merito contegatur. Contra illud, Iudicium Dei est secundum veritatem.

Copiose
 ostendimus
 hec esse fal-
 sissima: li-
 bet tamen
 de volunta-
 tis consensu
 adicere quod
 habet Augu-
 stinus, li. de
 vera relig.
 c. 14.

Non solum qualibet prave & inique facta peccata nobis habenda esse, sed etiam omnes ad prave faciendum motus, animique inclinationes, etiam quibus non assentimur. Et has res quia iniuste & detestanda nobis sunt, multo magis detestandas & condemnandas Deo esse, cuius imaginem sic deturpent, & à suo ad diaboli obsequium depellant.

Quod sancti suo modo etiam contra Deum concupiscant, aduersentur deo, bona voluntati Dei, habeant in se sensum carnis, sensumque ipsi eatenus inimici Deo. Nullum quoque hominem sine peccato hic praeter unum Christum unquam vixisse, quo Virgine matrem peccato actuali impie implicat: id quod Melanthon discipulis verbis facit in annotationibus suis, in euangelio Dominicali, in illud, Cum esset Iesus annorum duodecim. Contra illud, Qui sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis & concupiscentiis. Atque utinam à corporali & viuo templo Dei, Virgine (inquam) genitrice Christi abstinere, propter hoc quod Apostolus ait, Si quis templum Dei violauerit, disperdet illum Deus. 1. Cor. 3.

Ah quanta vim facit apostolo, vult illi electionis, contra omnium partem expositione, & in totis scriptura locos.

Hinc quod sancti obsecrati sunt in peccatis, Paulum de se in hoc modum queri dicit, Miser ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Miserum (inquit) ille se vocat, hoc est, Deo ex parte & abiectum. Quod alioqui nemo miser dicatur, nisi qui talis sit Paulum eodem dicto testari, mortem esse stipendium illius relictum mali, & propterea id censendum sit esse damnabile peccatum. Quam mors non veniat nisi à peccato merente condemnationem.

1 Vicium quod in sanctis reliquum manet, verè, rectè, propriè, & formaliter peccatum vocari. Modo formale peccati id intelligitur, quo aliquid peccatum est, & propriè dicitur.

2 Licet ad rationem peccati propriam, consequatur necessariò, quod faciat nos reos, id tamen videlicet, facere nos reos, remoueri ab eo posse quod in se peccatum sit. Qua assertionis repugnantia, quæ potest esse maior?

3 Alteram partem pugnae mentis & carnis (de qua Rom. 7.) miris modis exaggeras decernitq; carni, & abrogat Paulo in eo cõfessu victoriam.

4 Negat caput illud 7. ad Roma. intelligi posse de homine existente sub lege, ante regenerationem: imò hunc intellectum vult esse Pelagianum.

Augustinum cum dicit, Concupiscentiam in renatis non esse, sed vocari peccatum, loqui vulgari modo, non propriè de peccato. Sed Augustinus contradicit.

Calumniatur, hæc tamen in Ecclesia de concupiscentia, domestico vestro hoste altum fuisse silentium ante Lutherum, & proinde homines hoc mali in se neglexisse.

Afferit in renatis hanc prauam vim & hostem legis Dei, nunquam non, & absque intermissione, reluctari bonæ menti legi Dei consentienti. Et falso existimasse homines, si consensus factis animi motibus non accederet, se satis mundos à peccatis, & sanctos esse.

Institutum Lutheri, & eorum qui eius partis sunt, fuisse hæc nature vicia in renatis reliqua, diligentius explicare. Quamquam pudenda & detestanda sint, declarare ea tantum de causa, ut homines ad veram penitentiam & agnitionem propriæ perditionis adducerent, & Christi gratiam plus cognosceret. Cum tamen ex hac doctrina vera penitentia planè obscuratur, & Christi beneficium quæcuetur.

De peccato originali in eam sententiam, ut præscribitur, Responsione conuentum esse, ingenti malicia (ut solet) mentitur.

Afferit in hac sententia Pauli, Caro concupiscit aduersus spiritum (quæ tantum locum habet in renatis) carnis nomine significari non tantum concupiscentiam in sensualitate remanentem, sed viciousitatem totius humane nature in nobis à baptismo reliquæ. Item spiritus nomine nõ significari animum seu præcipuam eius partem, aut illius bonos, singulares & spirituales motus, vel afflatam nobis sapientiam & rectam voluntatem, sed spiritum illum adoptionis, seu spiritum

Falsi istud esse, plò 50 paginis demonstrauimus.

Augu. ad Valeriu de nup. & cõ cupis. lib. 1 cap. 26.

Hoc est nõ habere peccatum, reu non esse peccati.

Contra illud, bonu certame certauimus cõsummaui, de reliquo reposita est mihi corona iustitiæ. 2. Tim. 4.

Vbi facti, atque docti, patres Christi. Amb. Hier. n. Theoph. &c. per stringit. Impudens mendaciu. Ostendit, nõ esse falsum.

Eucerus de suo sensu, contra omni orthodoxorum patrum interpretationem.

spiritum Dei, qui nostro spiritui testimonium præbet, qui venit in nobis homini à baptismo, hoc est, toti ingenio nostro aduersetur.

Contra illud, Nos in carne nō secūdu carnem militamus 2 cor. 10. Et illud nō stra aut cō nersatio in oculis est.

Etsi interim alibi diuersum (nihilominus tamen erroneum) scribat, nempe spiritum nostrū ut est iam afflatus spiritu Dei, pugnat contra totum hominem, hoc est, cōtra spiritum, animam & corpus, eo quodd adhuc mens nostrā (ut ipse vult) à baptismo cecutiens ad diuina, & sensibus in cognoscendis & iudicandis rebus vni, preferat terrena celestib⁹, seque tur presentia, negligat futura, diffidat Deo, consulat sibi, & rebus quas cernit, ac anima quæ presentia vte videntur accommoda & iucunda, immodicē & contrariationem expetat, corpus verò ea quæ sensus rutilant.

Falsum esse ritud & que sequitur, in præceptis demōstratumus.

Cognitionem Dei à baptismo, propter inherentem etiam renatis membrorum legem, repugnantem legi mentis, adeo esse parte & imperfectam in renatis, ut nec amare, nec colere Deum toto pectore, nec præceptis eius pleno studio sese dedere valeant.

Itaq; semper in sanctissimis quoque hominibus, reliquum manere vitium incredulitatis, & cōtemptus Dei, neglectum proximi, & cupiditatem deprauatam omnium rerum, unde subinde exortant in eis praua desideria.

Hæc tametsi Christi spiritu inhabitante reprimantur & cōdemnentur, tamen quia existunt, argumento esse nondum diligere Deum ex toto corde, ex tota anima, & ex totis viribus, peccatiq; legem, atq; adeo peccatum ipsum adhuc inhabitare in eis.

Detorquet illud Gene. 8. Omnis cogitatio hominis ab adolescentia, &c. ad renatos, asserens, Quicquid homines etiā sanctissimi ex seipsis & eo spiritu quo natura hominis pollet, concipiunt, instituant, agitant, moluntur: tātummodo semper & necessario malum esse & neminem hominum ex suo illo naturali spiritu, etiam postquam renatus est, quicquam ad Dei gloriam & veram proximo- rum salutem (ut quam ex eo spiritu, quatenus natura nobis inditus est, ignoret) referre posse. Quasi scilicet renari etiam quod ad spiritum attinet, veterem hominem circumferant, nec suo spiritu spiritui Dei cooperentur, concurrente eorum voluntate in omnibus operibus bonis veluti partiali agente, quod tota Ecclesia adfirmat.

Opus quā Manichæus hæreticus.

Interpretatur præceptum, Non concupisces, sic ut non tantum eo concupiscendi actus, sed & male concupiscendi morbus prohibeatur, ut sensus sit, præcepto requiri, ut nedum malis desiderijs, sed etiam male appetendi morbo, imo quoque male iudicandi morbo.

Stulta & inepta interpretatio mada'i diuini, verbo dei nullo pacto consona.

bo careamus, & collocat tam actuale quàm originale nedum in voluntate, sed etiam in intellectu.

Renatos nunquam satis expetere posse quæ Dei sunt, nec arceri cupiditatem. Esse nos planè mortuos od omne opus bonum ex nobis, & sanctos civitare non posse ne quandoque pravis desideris consensum præbeant.

In hominibus triplicem esse iniquitatem, iudiciorum, desideriorum, & in omni officio cessationum. Nec tertiam arceri semper posse.

Imo affingit sanctis patribus, credidisse illos & agnovisse renatos etiam in Christo, dum hic à Domino peregrinatur, sic peccato venundatos esse, sic esse carnales, sic in eis legem peccati vigere, ut non solum non sit in eorum manu, amaram & perniciosam radicem peccati, vicium rebellionis contra Deum, excindere, sed nec prava & turpia eius arceri desideria. Imo nec semper etiam cohibere posse assensum horum, damnatamq; inobedientiam.

Et tamen interim Deum iure nobis præcipere, & lege sua potestatem nullam unquam prava cupiditate titillemur, & ut nullas etiam habeamus malas cupiditates, utq; innato illo concupiscendi morbo careamus, ac Deum ea quoque prohibere, quæ nos in hac vita nunquã vitare possumus, & à nobis exigere quæ in hoc mortali corpore nunquam præstare valeamus, & sic dicit Deum præcepisse impossibilia nobis.

Atque hæc se docere asserit, qui non Antichristi Romani, sed Christi magistri cælestis gloriam asserere studeat.

Conferat nunc qui volet Bucerana cum Manichæi dogmatis & diiudicet quæ sint in Deum plus blasphemia, quæ in Christum & virtutem passionis ac resurrectionis eius magis contumeliosa, quæ sacramentis Dei magis iniuria, quæ Deum (quem verum, iustum & bonum scimus) magis ridiculum faciant, & quæ demum Christianum hominem vertant in portentosius monstrum.

Ut autem Bucerus hanc impiam, blasphemã, & secum multis modis pugnantem doctrinam, simplicibus animis probabilem faciat, atque etiam persuadeat, mirabili vafritie ad suum sensum scripturas sacras, & sanctorum patrum sententias, partim depravatè, & truncatim citat, partim miserè & coactè detorquet.

Et

Contra sensum cõmunem et lecturas sacras,

Impietas ista luculenter & copiose in præcedentibus conuicta est.

Contra illud, quod dicitur in Genesi, quod in terra non fuit i. ioh. 15.

Imo qui Christum expugnare conetur.